

Arrest

nr. 60 709 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat C. VESTERS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 augustus 2000 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam, in antwoord op de asielaanvraag, op 12 september 2000 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 16 mei 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 22 september 2003 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Verzoekster diende op 9 januari 2004 en op 29 maart 2005 aanvragen in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. De Raad van State verwierp bij arrest nummer 168.533 van 5 maart 2007 het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 mei 2003.

1.7. Op 26 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk werden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Via een op 7 november 2007 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. Op 1 september 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekster op 2 oktober 2009 ter kennis gebracht.

1.10. Verzoekster diende via een op 22 september 2009 gedateerd schrijven een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.11. Op 23 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die verzoekster op 19 januari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2009 werd ingediend door:

[R., I.] [...]

+ kind: [R., M.] [...]

Nationaliteit. Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond

Redenen.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009 Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De instructie van 19.07.2009 is echter niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Om te oordelen of betrokkene een actueel gevaar vormt, dient de staatssecretaris zich te baseren op het criminogeen verleden van betrokkene. Het

actuele gevaar dient beoordeeld te worden in preventief opzicht, zeker in het geval van recidive (RVV arrest 47775 van 03.10.2010). Betrokkene valt onder genoemde uitsluiting aangezien zij werd veroordeeld voor ernstige criminele feiten. De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in haar arrest nr 51.190 d.d. 17.11.2010 immers dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze vaststelling geldt ongeacht het 'actueel' karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigende instructie.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds verschillende malen in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene werd immers op 10.06.2002 een eerste keer veroordeeld wegens 'diefstal' door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaar en een geldboete van 50 F ($40,3399 \times 200 = 247,89$ euro). Op 24.01.2003 werd betrokkene een tweede keer veroordeeld wegens 'diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen' en 'diefstal' door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete van 100 euro ($x5 = 500$ euro). Op 10.03.2004 werd betrokkene een derde keer veroordeeld wegens 'diefstal' door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel 3 jaar en een geldboete van 5 euro ($x5 = 250$ euro) met uitstel 3 jaar. Tenslotte werd betrokkene een vierde keer veroordeeld op 16.03.2006 wegens diefstal tot een gevangenisstraf 6 maanden en een geldboete van 200 euro ($x 5,5 = 1100$ euro).

Daarnaast werden er tegen betrokkene nog verschillende pv's opgesteld:

- AN.12.23.064494/2000
- AN.12.23.066359/2001
- AN.12.23.081210/2001
- AN.12.23.087291/2001
- AN 12.23.012255/2002
- AN 12.23.032950/2002
- AN.12.23.048132/2002
- AN.12L7.035311/2002
- AN.11.L9.002819/2002
- AN.12.LB.068057/2003

Het feit dat betrokkene niet eenmalig, doch meerdere keren werden veroordeeld en veroordeeld en bovendien voor soortgelijke feiten duidt redelijkerwijs op een aanhoudende criminele ingesteldheid, die derhalve een actueel gevaar voor de samenleving inhoudt.

Ongeacht het feit dat de laatste veroordeling van betrokkene dateert van 2006, dient opgemerkt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bijzonder zware feiten van openbare orde. Daarom kan onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan.

Het feit dat betrokkene reeds sinds 02.08.2000 in België verblijft, Nederland[s] zou spreken, getuigenverklaringen voorlegt en haar kind in België naar school gaat, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Aangezien betrokkene zich herhaaldelijk bezondigde aan zware feiten van openbare orde, kan onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 02.08.2000 een asielaanvraag in. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 23.06.2003 met een bevestigende beslissing van een weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen, haar ter kennis gebracht op 25.06.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 19 januari 2011 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Haar asielaanvraag werd afgesloten op 23/06/2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 26/07/2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er allereerst op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen wettelijke en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het op 19 januari 2011 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing op het feit dat verzoekster meerdere keren werd veroordeeld voor soortgelijke feiten. De Dienst Vreemdelingenzaken leidt hieruit af dat verzoekster een actueel gevaar zou vormen voor de samenleving.

Verzoekster betwist niet dat zij meerdere malen veroordeeld werd wegens diefstal, doch zij vormt geen gevaar voor de samenleving.

De beoordeling van het actuele gevaar dat een persoon vormt voor de samenleving dient in preventief opzicht te worden beoordeeld.

De Dienst Vreemdelingenzaken besluit tot het beweerde actuele gevaar dat verzoekster zou vormen voor de samenleving op basis van veroordelingen en opgestelde PV's in de periode 2000 - 2006. Doch, na deze periode is verzoekster niet meer veroordeeld, noch werden er lastens haar nog PV's opgesteld.

De zich voorgedane feitelijkheden, dewelke hebben geleid tot het opstellen van de PV's en de veroordelingen, kunnen immers verklaard worden aan de hand van de toenmalige leefsituatie van verzoekster. In de periode 2000 - 2006 had verzoekster een relatie met een drugsverslaafde man dewelke haar aanzette tot het plegen van dergelijke misdrijven.

Verzoekster heeft deze diefstallen nooit met werkelijke wil gepleegd, maar werd gedwongen door haar toenmalige partner om deze misdrijven te plegen. Uiteindelijk had verzoekster de moed om elk contact met deze man te verbreken.

Verzoekster betreurt deze donkere periode uit haar leven en heeft ontzettende spijt van de gebeurtenissen.

Sinds 2006 heeft verzoekster een stabiele relatie met de heer [M. D. G.] (stuk 3) en wordt zij niet meer onderdrukt noch gedwongen tot het plegen van dergelijke misdrijven met als gevolg dat er zich sindsdien ook geen strafbare feitelijkheden hebben voorgedaan.

Verzoekster is al vijf jaar niet meer in aanraking gekomen met de politiediensten en/of andere justitiële instellingen en leidt sindsdien een stabiel en eerbaar leven samen met haar zoon en nieuwe partner en hoopt op een verblijfsvergunning zodat zij hier kan werken en met haar leven kan verder gaan.

Bijgevolg houdt verzoekster geenszins een actueel gevaar in voor de samenleving. Bovendien wegen de positieve inspanningen tot integratie van verzoekster harder op tegen de veroordelingen van meer dan vijf jaar geleden en zou een gedwongen terugkeer een onevenredig zware straf zijn voor verzoekster en haar zoon."

3.2. Verweerder werpt op dat de uiteenzetting van verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten. Hij betoogt dat de toekenning van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en het niet kennelijk onredelijk is om verzoekster, gelet op de vier strafrechtelijke veroordelingen en de ettelijke vaststellingen van winkeldiefstal, uit te sluiten van de toepassing van deze gunstmaatregel. Hij verwijst in dit verband naar het arrest nummer 51.190 van 17 november 2010 van de Raad.

3.3. De Raad merkt op dat verzoekster erkent zonder enige verblijfstitel in het Rijk te verblijven en een verblijfsmachtiging te hebben aangevraagd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid, en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden, deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidsrichtlijnen.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid enkel een verblijfsmachtiging kan weigeren indien een vreemdeling een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het staat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in beginsel vrij om wanneer hij vaststelt dat een vreemdeling in het verleden in België een ernstige inbreuk op de strafwet pleegde om deze reden en op gemotiveerde wijze de aanvraag van deze vreemdeling tot de toekenning van een verblijfsmachtiging af te wijzen. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft evenwel in zijn beleidsrichtlijnen aangegeven dat hij niet automatisch een verblijfsmachtiging zou weigeren toe te kennen indien een vreemdeling strafrechtelijke inbreuken beging, doch dat hij een ontvankelijke aanvraag wel steeds zou afwijzen indien zou blijken dat deze vreemdeling effectief ook een actueel gevaar vormde voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geoordeeld dat verzoekster effectief een actueel gevaar vormt voor de openbare orde omdat zij tal van inbreuken op de strafwet pleegde en zij, nadat zij in 2002 een eerste maal werd veroordeeld, toch nieuwe feiten pleegde die aanleiding gaven tot nieuwe veroordelingen in 2003, 2004 en 2006. Het is in casu niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat, aangezien verzoekster na een eerste veroordeling toch nieuwe inbreuken op de strafwet beging, er een verder recidivegevaar bestaat en verzoekster daarom als een gevaar voor de openbare orde dient beschouwd te worden.

Verzoekster poogt de door haar gepleegde feiten te verantwoorden en betuigt haar spijt, doch toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Ook door te verwijzen naar haar voortgezet illegaal verblijf, wat op zich ook een misdrijf is, en het gegeven dat zij de jongste jaren niet meer in aanraking kwam met de politiene en gerechtelijke diensten toont verzoekster niet aan dat

de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Het feit dat gedurende een bepaalde periode geen nieuwe strafbare feiten werden vastgesteld of veroordelingen werden uitgesproken, leidt immers niet automatisch tot het besluit dat er geen recidivegevaar meer zou bestaan. In de mate dat verzoekster, om aan te tonen dat er geen risico bestaat dat zij genoodzaakt zal zijn nieuwe strafbare feiten te plegen, betoogt dat zij sinds 2006 een stabiele relatie heeft met een andere man, kan de Raad slechts vaststellen dat het bestaan van een dergelijke stabiele relatie met een Belgische onderdaan niet blijkt uit de voorgelegde stukken. Daarnaast moet nog worden gesteld dat het feit dat verzoekster de bestreden beslissing als "*een onevenredig zware straf*" ervaart niet toelaat te besluiten dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestaande beleidsrichtlijnen miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK